

O CHEIE A LUMII

Câți dintre noi, cei ce respirăm pe pământ în vremurile acestea de foc, reușim să ne mai deslușim unii pe alții? Câți dintre noi înțelegem că sensibilitatea este de fapt ceea ce Dumnezeu ne-a dăruit ca să trecem peste obstacolele vieții cu fruntea sus și grumazul neatins de sabie? Câți ne dăruim bucuria de a trăi în fiecare zi? Câți atingem florile unui corcoduș când își visează rodul? Puțini. Nu suntem capabili să prindem în căușul palmelor un fir de nisip, un bob de grâu, o nuanță de curcubeu... o poezie. Nu suntem capabili să ne deslușim nici măcar numele cu care am fost trimiși.

Când Paul Arva m-a rugat să scriu prefața cărții sale, pentru o clipă, am uitat să respir. Ființă de o sensibilitate atât de aparte, încât oamenii nu i-au descoperit încă un nume, Paul este un suflet ce are muzica-n sânge și-n carnea trupului său conversațiile-i incredibile cu divinitatea, pe care, din neputința de a o vedea, o numim INSPIRAȚIE. Cumva, ceea ce Paul scrie reușește să ridice cortina ce desparte dimensiunea în care suntem acum de dimensiunea de mâine. Degetele lui, de o eleganță ieșită din comun, deseori cinice, alteori ludice, de cele mai multe ori melancolice, uneori, doar uneori fragile, câteodată crude sau glaciale, au strâns bine pana de scris și au așteptat să fie folosite ca interprete. Datorită minunatului său har de a interpreta mesajele primite, astăzi țin în mâinile mele cartea sa *Mina de gânduri*.

Se obișnuia, înainte de vreme, ca la sfârșitul unei perioade de inițiere, novicele să-și schimbe numele. Chiar și în monahism, noul călugăr își lua un nume nou. Se știa faptul că,

astfel, posesorul lui este apărat de efectele nocive ale simplei pronunțări a numelui și de aceea exista tradiția de a avea două nume, unul convențional, cunoscut de toată lumea, iar celălalt personal, fiind ținut secret. Citind cartea pe care Paul Arva a reușit să o scoată cu palmele, cu inima, cu ochii și chiar cu dinții uneori dinlăuntrul minei sale adânci, am înțeles că, printr-o alchimie ciudată – sau nu –, pe buzele mele a ajuns numele lui personal, cel secret. Și știu că, dacă îl strig cu voce tare, voi pătrunde acolo unde oamenii palizi sufletește nu au acces. Mă simt răsplătită de fiecare cuvânt pe care l-am găsit ascuns între copertile *Minei de gânduri* a lui Paul Arva. Am simțit arsura soarelui din acea lume descrisă atât de perfect, iar vântul dinlăuntrul ei mi-a răvășit uneori părul în timp ce citeam. M-am regăsit în mărturisirile lui de o sinceritate ce taie până la os. M-am împlinit ca ființă umană atunci când am atins ultima-i filă. M-am îndrăgostit, am lăcrimat, am sperat, am deznădădui, am rupt din carnea mea cu dinții de durere și am înțeles că lumina cuvintelor lui este un far călăuzitor. Dacă mă atingeți cu degetele acum, veți străluci la rândul vostru.

În fiecare zi, Paul Arva a așteptat dimineața să-i deschidă drumul către cuvânt. Singur, cu visele lui, care pluteau nestingerite prin liniștea încăperii, printre hârtii, creioane, pixuri, stilouri, culori și o magică tastatură, încet, vorbind cu ele așa cum numai el știe, a reușit să le convingă și le-a strecurat în poezia lui. Prin trudă zilnică, pentru că nimic nu se face fără de ea, și-a deschis ferestrele sufletului său larg către cei care simt culorile, văd parfumul și ascultă mirosul cuvintelor lui.

Paul Arva este un artist complex, a cărui dăruire de sine uimește. Dă impresia că face totul cu o ușurință uluitoare, dar în spatele acestei aparente ușurințe se ascunde o muncă titanică și o sensibilitate ieșită din comun. A învățat să le arate celor care îl ascultă lumina dinlăuntrul lui prin intermediul poveștilor pe care cântecele lui le spun continuu, fiecare în felul său. Există o altfel de lumină în unele dintre acestea care dezvăluie focul, aerul, pământul și apa din care au venit pe lume. Fiecare copil are un talent anume, un har, o înclinație

care îl diferențiază de ceilalți. Însă nu toți reușesc să descopere la timp harul. Abia când reușești să îți ascuți sufletul înțelegi dacă ai pășit cu dreptul în viață sau nu. El a reușit. Și-a găsit sensul, drumul și credința: IUBIREA...

Viața poate fi înțeleasă privind mereu înapoi, dar trebuie trăită privind înainte. Aș vrea să vă rog ca, atunci când veți privi bijuteriile născute din aurul scos din *Mina de gânduri* pe care Paul Arva le aduce sub privirea voastră acum, să încercați să treceți dincolo de aparenta lor strălucire, să nu vă lăsați orbiți, să pășiți cu încredere mai departe, până la adevărul din ele. Abia acolo veți înțelege cât de asemănătoare sunt lacrimile vărsate de voi de-a lungul timpului cu ceea ce cuvintele lui spun atât de direct. Adunați în palme și-n suflet lumina lor și păstrați-o pentru visurile voastre! Astfel, veți primi darul pe care Dumnezeu a vrut să-l dăruiască lumii prin mâinile și sufletul lui.

Paul Arva ne spune, prin cartea lui, că libertatea de a ne trăi viața așa cum dorim, cu bunul-simț dăruit de Dumnezeu, cu delicatețea innăscută a sufletelor noastre, fără să facem rău altora și nouă înșine, în iubire pură și fără condiții, este esențială.

Nu puneți nici o etichetă pe această carte! Nu încercați s-o definiți! Nu credeți nimic din ce veți auzi! Așezați-vă cartea în dreptul inimii și respirați adânc! Veți primi confirmarea că alegerea voastră a fost una mai mult decât potrivită și că sunteți la același nivel de vibrație cu autorul. Suflete-pereche Paul Arva și *Mina* lui *de gânduri*. Acceptarea voluntară a acestei pasiuni înseamnă acceptarea harului primit de undeva de Sus. Un har pentru care eu, personal, îi rămân recunoscătoare.

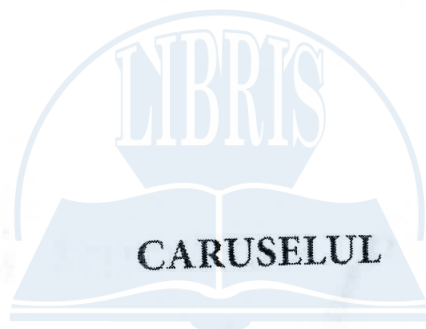
Paul Arva, poate că-ți șade bine cântând, dar îți șade infinit mai bine scriind! Ești o cheie a acestei lumi și deschizi nenumărate uși! Eu pot să spun doar atât: mulțumesc!

Loreta Popa,
jurnalist și scriitor

IUBIRE-NMUGURITĂ

Ea poartă-n piept o grădină cu flori. Și-o livadă de meri. Îi place să alerge desculță prin iarba înaltă și cu mâinile ei, ca două aripi ușoare, despică lumina atunci când desenează inimi pe cer. Îl strigă din floare în floare, poate, poate apare... ca un gând, ca un tremur, ca un foșnet cumva. De undeva să-i aducă împovărarea – dulcea-mpovărare cu iubire –, să-i colinde trupul cu sărutări, să-i muște cu păcat din mărul ce-l ține în palmă, să-i fie mai mult decât o întâmplare, să-i fie chiar înălțare. Ea poartă-n piept iubire-nmugurită.

Îmbrăcată cu o rochiță albă și cu sandale în picioare, aduna vreascuri de la marginea pădurii în fiecare dimineață și le vindea pe te miri ce unei profesoare de pian care încă mai aștepta întoarcerea soțului de pe front, iar la sfârșitul zilei număra de mai multe ori puținele monede primite. Știa că peste două săptămâni avea să sosească iarăși circul. Era fascinată de cai. În noaptea aceea a adormit cu bănuții la piept și până s-a făcut dimineață i s-a părut că a trecut o veșnicie. S-a trezit în strigătele de bucurie ale copiilor din mahala. Cu bănuții strânși în batistă a ieșit pe ușă și a ținut drumul drept până în buricul târgului. Când a ajuns în apropierea caruselului, picioarele i s-au înmuiat deodată. Mustăciosul cu brațe zdravene și cu păr cârlionțat în vârteza zece cai colorați și din când în când își ștergea fruntea de sudoare. A desfăcut batista și a vărsat în palma mustăciosului toată agoniseala ei. A căutat cu privirea căluțul alb și l-a încălecat. I-a încolăcit grumazul de lemn și l-a îmbrățișat strâns. Apoi a închis ochii. Caruselul se învârtea, căluțul alb necheza cu bucurie și o ducea departe, într-o lume mai bună.

Într-o zi de vară, în buricul târgului, o fetiță iubea un căluț alb.

FĂURITOAREA DE INIMI

Până sus, drumul era destul de anevoios. Avea o căsuță mică pe un colț de stâncă, de unde privea uneori cum i se zbătea lumea la picioare. În fiecare dimineață aducea lut de la poalele muntelui într-un coș de nuiel și urca o cărăruie care-o ducea până-n inima cerului. Se spăla pe mâini cu apă de izvor și cu multă răbdare frământa lutul și căuta să-i dea un rost. Făcea cele mai frumoase inimi de lut. Le ardea în piept ca-ntr-un cuptor, le umplea cu dragoste, cu speranță și le rostogolea la sfârșitul zilei din vârful muntelui. Inimi roșii, inimi verzi, inimi albastre, inimi gri... le modela, le umplea, le colora și le rostogolea. Din vale, o singură inimă se ridica turtită, urca o cărăruie și se-ntorcea în pieptul Făuritoarei.

Cu ochi albaștri, cu un trup frumos armonizat, fără perucă, manechinul de o frumusețe rară își arăta goliciunea trecătorilor, fără pudoare, privind în depărtare. Și-a lipit urechea de vitrina magazinului, a închis ochii și a ascultat... de parcă din pieptul manechinului o inimă i-ar fi cântat. De dincolo de geam, într-o duminică după-amiază, un manechin îl îndrăgostea pentru totdeauna. În fiecare noapte, când se retrăgea într-o gură de canal, cerșetorul și-o închipuia. Măinile ei îi spuneau o poveste. Avea sentimentul că i le știe dintr-o altă viață... Cumplit o iubea! Nimic mai frumos nu i se putea întâmpla. Adormea cu ea în gând ținând-o de mână și alergau împreună, în vis, prin câmpuri cu trifoi, se plimbau ca două suflete pereche pe alei cu castani, se ascundeau prin lanuri de floarea-soarelui, valsau pe poduri, în ploaie, se legănau pe margini de stâncă, înotau înlănțuiți în mare, se sărutau în gări... Erau!

Un cerșetor cu sufletul curat iubea în vis un manechin dezbrăcat.

BALERINA

Întotdeauna, înainte de culcare, trăgea draperiile, scufundând camera într-un întuneric lucios. Aștepta cu nerăbdare să treacă noaptea și-și imagina că în ziua următoare se va trezi pe o scenă mare, iar draperiile se vor ridica asemenea unei cortine în aplauzele audienței. Se trezea însă mereu în același decor: un pat imens, câteva perne, pe noptieră o carte de rugăciuni și flori proaspete în vază. Iar dincolo de geam, câțiva susținători care așteptau cuminți la rând, să surprindă cu ochii în lacrimi dansul ademenitor de viață al unui înger așteptat în cer. Balerina se dădea jos din pat, se ridica pe vârfuri, se apropia de geam și privea pe furiș, de după perdea, cum, dincolo de ea, însăși Viața o aștepta.